

Arrest

nr. 133 297 van 17 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, geboren te Nagorny op 26 januari 1955. U bent gehuwd met G.D. (ov X) en kreeg samen vijf kinderen, zijnde U. (ov X), I. (ov X), Mu. (ov X), Ma. (ov X) en Ali (ov X).

U woonde, samen met uw echtgenoot, van 1970 tot aan uw vertrek in Grozny, met uitzondering van de periode 1995 tot 1996, toen jullie omwille van de oorlog naar Kazachstan vluchtten, en de periode 1999 tot 2004, toen jullie als vluchteling in Ingushetië verbleven. Jullie verbleven ook sporadisch gedurende korte periodes in Kislovodsk (regio Stavropol), in het kader van de bijverdienste van uw echtgenoot in de cementhandel, doch keerde in 2005 samen met uw echtgenoot permanent terug naar uw gewoonlijke verblijfplaats in Grozny.

U had last van lichamelijke klachten. Volgens Tsjetsjeense artsen had u een vergrote pancreas. U werd behandeld, maar de klachten bleven bestaan.

Eind juni 2013 werd uw man aangesproken door een vriend om een man en diens zoon naar Georgië te helpen reizen. Uw man bracht beiden naar Noord-Ossetië, vanwaar ze samen met een kennis van hem verder reisden tot Georgië. Midden juli 2013 ontving uw echtgenoot een convocatie. Hij bood zich aan en werd ondervraagd. Hij keerde diezelfde dag naar huis terug. Op 20 juli 2013 werd uw man door gewapende mannen van thuis meegenomen. Hij werd vrijgelaten nadat hij beloofde te betalen. Hij verzamelde na zijn vrijlating een aanzienlijke som, die hij aan de rechercheur overhandigde met een vraag tot uitstel.

Van dit uitstel maakten jullie gebruik om het land te verlaten. U vertrok samen met uw echtgenoot uit Grozny op 28 juli 2013. U ging per taxi naar Min Vody, waar u de trein naar Oekraïne nam. Daar verbleef u tot 3 september 2013 alvorens per minibus, in het bezit van een vals paspoort met visum, tot België te reizen. U kwam aan in België op 5 september 2013, en diende diezelfde dag een asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

Na aankomst in België ontdekte u dat u ernstig ziek bent. Volgens de diagnose van de Belgische artsen heeft u maagkanker. U bent sindsdien in behandeling bij gespecialiseerde artsen. Dientengevolge kon u door het Commissariaat-Generaal niet in persoon gehoord worden. Via een schriftelijke verklaring op erewoord sluit u zich echter aan bij de verklaringen van uw echtgenoot. U verklaarde schriftelijk geen andere redenen te hebben voor uw vertrek uit uw land van herkomst, behalve de redenen door uw man aangehaald.

Ter staving van uw asielaanvraag legde uw echtgenoot volgende documenten voor: uw rijbewijs (oude stijl), een rijbewijs van uw echtgenoot, twee convocaties op naam van uw echtgenoot evenals een medisch attest aangaande uw ziekte.

B. Motivering

Aangezien u zich ter staving van uw asielaanvraag volledig beroept op de verklaringen van uw echtgenoot in verband met de problemen die hij gekend zou hebben in uw land, en het relaas van uw echtgenoot ongeloofwaardig werd geacht, wordt vastgesteld dat ook u niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus. Voor een uitgebreide weergave van de motieven waarop de beslissing van uw man steunt, verwijs ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u de autoriteiten vreest omwille van uw medewerking aan de vlucht naar het buitenland van een rebel en zijn vader. U werd door de Tsjetsjeense autoriteiten uit uw huis in Grozny meegenomen en afgeperst. De medische problematiek van uw vrouw heeft geen invloed gehad op uw vlucht uit de Russische Federatie, aangezien jullie de ernst van deze problemen pas in België te horen kregen.

Er kan aan uw relaas echter geen geloof worden gehecht. Uw verklaringen aangaande uw recente verblijfplaats stroken immers niet met de informatie waarover het CG beschikt, wat de geloofwaardigheid van uw relaas als geheel reeds ernstig aantast. Ook de modaliteiten van de door u afgelegde reisweg stroken niet met de ernst van uw vermeende vrees voor uw autoriteiten. Daarnaast werd vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de medische problemen van uw vrouw, wat doet vermoeden dat u de werkelijke reden voor uw komst naar België poogt verborgen te houden.

Vooreerst kan opgemerkt worden dat uw verklaringen aangaande uw recente verblijfplaats van weinig spontaniteit en volledigheid getuigen. Uw verklaringen hierover zijn tevens in strijd met de informatie waarover het CG beschikt. Immers, u verklaarde consequent gedurende de laatste jaren steeds in Grozny te hebben gewoond, nadat u tijdens beide oorlogen tijdelijk elders verbleef, meer bepaald in Dzjambul (Kazachstan) en in Ingushetië (CG p3). Toen u gevraagd werd waar u woonde vanaf 2003, antwoordde u: “Eerst langzaam beginnen werken. Ik reisde van Grozny heen en terug. Definitief teruggekeerd naar Grozny in 2005. We openden een productieatelier voor vensterprofielen (CGp3)”. Toen u vervolgens gevraagd werd of u sinds 2005 permanent in Grozny woonde, antwoordde u: “Ja, inderdaad (CG p4)”. Ook uw bedrijf in vensterprofielen zou in Grozny gevestigd zijn (CG p4). Pas wanneer werd doorgevraagd naar eventuele tijdelijke registraties elders geeft u aan dat u een registratieadres had in Kislovodsk, een vereiste voor uw (sporadische) handel in cement (CGp5). Naderhand bleek dat u niet enkel over een registratie beschikte in Kislovodsk, maar er ook periodiek verbleef (CGp5-6). Er kan dan ook geen sprake zijn van spontane, volledige verklaringen aangaande uw verblijfplaatsen. Ook tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken repte u met geen woord over uw verblijf in Kislovodsk (DVZ verklaring, vraag 10), wat voorgaande vaststelling sterkt.

U benadrukte evenwel niet in Kislovodsk gewoond te hebben maar dat u en uw vrouw er slechts korte periodes van 1 à 2 weken verbleven (CG p5-6). U stelde deze bijverdienste te hebben gedaan tot ongeveer 2005, zijnde tot uw definitieve verhuizing naar Grozny (CG p6). U beaamde dat u na 2005

niet meer in Kislovodsk werkte en zowel uw adres als propiska permanent in Grozny waren (Ibid.). Het is in het licht van deze verklaringen dan ook uiterst merkwaardig dat bij de visumaanvraag van uw echtgenote, ingediend bij de Belgische ambassade in Moskou en daterend van november 2009, nog steeds de Geroyev Medikovstraat 23-31 te Kislovodsk (regio Stavropol) als permanent adres werd opgegeven (zie formulier visumaanvraag in het administratieve dossier). De verklaring dat u, samen met uw echtgenote al sinds 2005 permanent in Grozny woonde en er ook uw propiska had, valt dan ook niet te rijmen met de informatie die bij de visumaanvraag (eind 2009) werd verstrekt aangaande de permanente woonplaats van uw echtgenote. Er kan in dit verband opgemerkt worden dat u herhaaldelijk aangaf steeds met uw vrouw te hebben samengeleefd (CG p5, PO: 'woonden jullie steeds samen na jullie huwelijk?' AZ: "Jaja" , PO: Ook wanneer jullie tijdelijk elders woonden, steeds samengewoond?' AZ: "ja, steeds samen. In Dzhabul en Ingushetië, altijd samen geweest. Altijd samen, al bijna 40 jaar samen." PO: '(In Kislovodsk gewoond,) Samen met uw vrouw?' AZ: "Jaja, zonder haar ga ik nergens"). Gezien de informatie over de verblijfplaats van uw echtgenote, en uw duidelijke verklaringen over uw samenwoning, kan het CG niet anders dan concluderen dat ook aan uw eigen recent verblijf in Grozny geen geloof kan worden gehecht. Het is bovendien opmerkelijk dat u geen van beiden hét Russische identiteitsdocument bij uitstek, uw binnenlands paspoort, waaruit uw officiële verblijfplaatsen zouden kunnen afgeleid worden, weet voor te leggen. Naar eigen zeggen liet u het in Kiev achter, om van daaruit met een vals internationaal paspoort verder te reizen, wat geen overtuigende verklaring biedt.

Deze vaststelling heeft een belangrijke impact op uw algehele geloofwaardigheid, en in het bijzonder op de geloofwaardigheid van de problemen die u recent in Grozny zou gekend hebben, aangezien de door u aangehaalde problemen onlosmakelijk verbonden zijn met uw vermeend verblijf aldaar.

Er kan opgemerkt worden dat u het bestaan van uw bedrijf in Grozny, dat naar eigen zeggen geregistreerd was als onderneming (CG p6), waarvan papieren bestaan (CG p7), tot op heden niet heeft gestaafd. Nochtans mag dit van u verwacht worden, aangezien u nog steeds contact heeft met uw zakenpartner (CG p7), u zelf aangaf dat u de documenten misschien wel zou kunnen bekomen (Ibid.), en u in staat bent gebleken om ook andere documenten vanuit de Russische Federatie te laten verzenden (zie beide convocaties).

Naast de vaststelling dat aan uw recent verblijf in Grozny reeds weinig geloof kan worden gehecht, en bijgevolg ook de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan weinig aannemelijk zijn, kan nog gesteld worden dat de door u aangehaalde problemen an sich eveneens geloofwaardigheid missen.

Immers, ook uw verklaringen aangaande de reis die u met vader en zoon K. naar Noord-Ossetië aflegde zijn weinig aannemelijk. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u vanuit Tsjetsjenië via Ingushetië tot Noord-Ossetië reed. U kruiste bijgevolg meerdere republikeinse grenzen. U bevestigde dat er blokposten zijn onderweg, maar stelde: "aan de blokposten word je niet noodzakelijk gestopt. Er is politie, af en toe stoppen ze iemand. Bij controles kijken ze enkel naar het rijbewijs.(CG p14)". U stelde vervolgens dat er geen enkel risico verbonden was aan de lift die u gaf, aangezien u geen misdaad beging of geen regels overtrad (CGp15). Naar wat u op dat ogenblik wist wou de vader immers slechts zijn zoon aan de invloed van de rebellen onttrekken (CGp14). Doch, toen u gevraagd werd waarom de vader zijn zoon niet zelf naar Georgië kon brengen, stelde u: "Omdat de vader dacht dat zijn zoon contact had met de rebellen, vreesde hij dat ze misschien problemen zouden kennen aan de grens, daarom zocht hij naar iemand met relaties (CG p 14). Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat toen reeds duidelijk was dat de reis naar Georgië een riskante onderneming was en dat er problemen werden verwacht aan de grens. Het is dan ook merkwaardig dat u de rit tot in Noord-Ossetië als risicovrij zou beschouwen (CGp15). Uw verklaringen betreffende deze riskante onderneming zijn dan ook weinig coherent te noemen, en bijgevolg weinig aannemelijk.

Ten slotte valt de door u aangehaalde vrees voor de autoriteiten niet te rijmen met de manier waarop u de Russische Federatie verlaten heeft. Immers, u verklaarde op 28 juli (2013) samen met uw echtgenote uit Grozny vertrokken te zijn en naar Min Vod (Mineralnye Vody) gereden te hebben, vanwaar u de trein naar Kiev nam (CG p9). Jullie waren tijdens deze reis in het bezit van jullie eigen binnenlandse paspoorten (CG p7-8). Pas in Kiev reisde u verder met valse Oekraïense reispassen. Het is opmerkelijk dat u, die verklaart uw land te ontvluchten vanwege problemen met de ordediensten, uw eigen binnenlandse paspoort en het openbaar vervoer (trein) gebruikt om uw republiek en bij uitbreiding de Russische Federatie, te ontvluchten. Deze vaststelling ondermijnt verder de ernst van uw vermeende vrees ten aanzien van uw autoriteiten.

Volledigheidshalve moet opgemerkt worden dat u tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de gezondheidsproblemen van uw echtgenote. Zo hield u vast aan de verklaring dat u noch uw vrouw op het moment van jullie vertrek uit de Russische Federatie op de hoogte waren van de ernst van haar medische problemen. Naar eigen zeggen vertelden de dokters in Tsjetsjenië jullie slechts dat ze een vergrote pancreas had, en was u bij aankomst in België niet op de hoogte van het feit dat uw vrouw

aan maagkanker lijdt (CG p11). Nochtans werd vastgesteld dat enkele ogenblikken na uw aankomst in België op 5 september 2013, de maagtumor van uw vrouw reeds vermeld werd bij de registratie van uw asielaanvraag (zie inschrijvingsblad, administratief dossier). De vaststelling dat u bedrieglijke verklaringen aflegt omtrent uw besef van de ernst van de medische problemen van uw echtgenote op het ogenblik van uw vertrek, doet vermoeden dat u belangrijke informatie over uw motieven voor vertrek achterhoudt voor het CG.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Russische documenten, met name indien uitgegeven in de noordelijke Kaukasus, bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. De convocaties die u het CG na uw gehoor bezorgde ontberen bovendien een hoofding in de linkerbovenhoek met daarop de gegevens van de uitreikingsinstantie van het document. Het is verder nog opvallend dat ook de datum van opmaak op beide convocaties ontbreekt.

Uw huwelijksakte, rijbewijs en het verstreken rijbewijs van uw echtgenote geven een indicatie van jullie identiteit, dewelke niet betwist wordt. Het medische attest aangaande de ziekte van uw vrouw bevat informatie over haar huidige gezondheidstoestand, dewelke geenszins betwist wordt.

Volledigheidshalve moet worden vermeld dat ten aanzien van uw zus M.D. (ov 5.149.201), uw zoon U.D. (ov 5.055.441), uw zoon I.D. (ov 5.062.053), uw zoon Mu.D. (ov 5.058.590), uw zoon A.D. (5.062.052) en uw dochter Ma.D. (ov 5.059.718) – die reeds 13 jaar in België verblijven, samen met hun gezin – door de Vaste Beroepscommissie en het Commissariaat-Generaal werd overgegaan tot de erkenning van hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing heeft echter geen invloed op de uwe; iedere asielaanvraag wordt immers op zijn individuele merites beoordeeld en de ondertussen gewijzigde situatie in Tsjetsjenië (2001 t.o.v. 2014) heeft het Commissariaat-generaal genoopt tot een andere aanpak in de appreciatie van de asielaanvragen uit deze regio."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, G.D.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 133 296 van 17 november 2014 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van G.D. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 maart 2014 de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij momenteel bewijzen probeert te verzamelen, onder andere de bewijzen om zijn activiteiten als zelfstandig ondernemer in Grozny gedurende de laatste jaren te kunnen staven.

Hij verklaart dat hij zakelijke activiteiten in Kislovodsk had tot 2005, dat hij en zijn vrouw er af en toe verbleven voor korte perioden van een of twee weken, maar dat hij en zijn vrouw na 2005 hun officieel adres (propiska) in Grozny hadden.

Verzoeker legt uit dat hij en zijn vrouw geen binnenlandse paspoorten meehebben omdat ze deze in Kiev achtergelaten hebben, omdat ze "niet tegelijkertijd met hun juiste paspoorten en valse paspoorten (konden) reizen".

Verzoeker stelt "dat de reis naar Noord-Ossetië samen met vader en zoon K. steeds een riskante onderneming was", dat hij hun ontmoeting met T.K. organiseerde, die een hoge functie bekleed en die effectief kon helpen, en dat dit niet zou lukken in geval hij niet zou meerijden.

Hij verklaart dat hij en zijn vrouw op 28 juli 2013 de Russische Federatie hebben verlaten met hun eigen binnenlandse paspoorten; hij verduidelijkt dat ze op dat moment geen andere documenten hadden om te reizen en dat verzoeker op dat moment niet officieel werd gezocht door de Russische autoriteiten. Volgens hem was "het risico van een aanhouding onderweg daarom niet zo groot"; hij benadrukt dat hij en zijn vrouw gewoon geen andere keuze hadden.

Verzoeker legt uit dat hij bij aankomst in België vermoedde dat zijn vrouw een kanker had, maar dat hij "natuurlijk niet zeker" was.

Hij stelt akkoord te zijn met de beweringen van de commissaris-generaal dat in zijn land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst, maar stelt "dat door hem voorgelegde stavingstukken zijnde convocaties naar politie in Grozny juist zijn"; hij benadrukt dat het "twee officiële documenten uitgaande van de Tsjetsjeense politie met normale bewijswaarde" betreft.

Verzoeker herhaalt zijn asielrelaas en is van oordeel dat zijn terugkeer naar zijn land in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Hij verwijst naar de Proceduregids van UNHCR en voegt er nog aan toe dat "er moet voorzichtig omgesprongen worden met de bewijslast die op een kandidaat-vluchteling rust".

Hij stelt dat hij "zich bepaalde zaken mogelijks anders herinnerd (heeft) doch dit mag er niet toe leiden dat de vluchtelingenstatus aan hem ontzegd wordt" en dat mogelijke vergissingen te wijten kunnen zijn aan de stress die hij had.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing "te vernietigen of te hervormen" en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Ter zitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met "kopies van binnenlandse paspoorten van verzoeker en zijn vrouw die bewijzen dat beiden in Grozny (Tsjetsjenië) zijn gedomicileerd" (sic) en "een uittreksel van het woonregister die eveneens inschrijving van verzoeker en zijn vrouw op hetzelfde adres bewijst".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker, gelet op (i) zijn incoherente verklaringen aangaande zijn recente verblijfplaats in Grozny en het feit dat zijn verklaringen strijdig zijn met de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier; (ii) het feit dat hij het bestaan van zijn bedrijf in Grozny niet kan aantonen met stavingsstukken; (iii) zijn onaannemelijke verklaringen over de reis die hij met vader en zoon K. naar Noord-Ossetië zou hebben ondernomen, zijnde dé aanleiding van zijn problemen; (iv) de ongeloofwaardigheid van de door hem beweerde vluchtroute uit zijn land van herkomst; (v) zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent de gezondheidsproblemen van zijn echtgenote.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat hij zakelijke activiteiten in Kislovodsk had tot 2005, dat hij en zijn vrouw er af en toe verbleven voor korte perioden van een of twee weken, maar dat hij en zijn vrouw na 2005 hun officieel adres ("propiska") in Grozny hadden, stelt de Raad vast dat hij slechts één versie van de feiten herhaalt wat niet in staat is zijn tegenstrijdige verklaringen op het Commissariaat-generaal te verschonen.

Ook het feit dat verzoeker en zijn vrouw geen originele binnenlandse paspoorten neerleggen, draagt ook bij tot de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen omtrent hun beweerd recente verblijf in Grozny. De uitleg in het verzoekschrift dat verzoekers hun binnenlandse paspoorten in Kiev achterlieten omdat ze "niet tegelijkertijd met hun juiste paspoorten en valse paspoorten (konden) reizen", wordt niet aangenomen; er is geen valabele uitleg waarom ze eerst tot Kiev reisden met hun paspoorten en vervolgens - nadat het gevaar geweken was - de reis verderzetten met valse paspoorten.

De Raad merkt op dat verzoeker er thans in slaagt ter zitting "kopies van binnenlandse paspoorten van verzoeker en zijn vrouw" neer te leggen, doch nog steeds geen originele binnenlandse paspoorten kan voorleggen. De Raad hecht hoe dan ook geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Het ter zitting neergelegde "uittreksel van het woonregister die eveneens inschrijving van verzoeker en zijn vrouw op hetzelfde adres bewijst" betreft eveneens een kopie, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht.

De bewering in het verzoekschrift dat verzoeker momenteel bewijzen probeert te verzamelen, onder andere de bewijzen om zijn activiteiten als zelfstandig ondernemer in Grozny te kunnen staven, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, gezien tot op heden geen overige documenten werden neergelegd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift thans aanvoert "dat de reis naar Noord-Ossetië samen met vader en zoon K. steeds een riskante onderneming was", wijst de Raad op verzoekers incoherente verklaringen daaromtrent tijdens zijn verhoor, alwaar hij aanvankelijk verklaarde dat er geen enkel risico verbonden was aan de lift die hij gaf omdat hij geen misdadig beging of regels overtrad (zie het verhoorverslag van 8 januari 2014, p. 15), terwijl hij later stelde dat de vader schrik had problemen te krijgen aan de grens omdat zijn zoon contact had met de rebellen en hij daarom problemen verwachtte aan de grens (zie het verhoorverslag, p. 14, 15).

De Raad is van mening dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de

beoordeling van zijn asielrelaas, op een nauwkeurige, gelijkluidende en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verklaart dat hij en zijn vrouw op 28 juli 2013 de Russische Federatie hebben verlaten met hun eigen binnenlandse paspoorten omdat ze op dat moment geen andere documenten hadden om te reizen, omdat verzoeker op dat moment niet officieel werd gezocht door de Russische autoriteiten en omdat ze gewoon geen andere keuze hadden, antwoordt de Raad dat het niet aannemelijk is dat verzoeker en zijn echtgenote - die hun land ontvluchtten omwille van problemen met de ordediensten - hun land met het openbaar vervoer en in bezit van hun eigen binnenlandse paspoorten zouden trachten te ontvluchten.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker bij aankomst in België slechts vermoedde dat zijn vrouw kanker had, maar dat hij "natuurlijk niet zeker" was, wordt niet aangenomen.

Verzoeker verklaarde op het Commissariaat-generaal immers dat hij noch zijn vrouw bij aankomst in België op de hoogte waren van de ernst van haar medische problemen of van het feit dat zij aan maagkanker lijdt, gezien de dokters in Tsjetsjenië hen slechts hadden verteld dat zijn vrouw een vergrote pancreas had (zie het verhoorverslag, p. 11). Dat enkele ogenblikken na verzoekers aankomst in België op 5 september 2013, de maagtumor van zijn vrouw wél vermeld werd bij de registratie van de asielaanvraag, keert zich dan ook tegen algehele geloofwaardigheid.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij "zich bepaalde zaken mogelijks anders herinnerd (heeft) doch dit mag er niet toe leiden dat de vluchtelingenstatus aan hem ontzegd wordt" en dat mogelijke vergissingen te wijten kunnen zijn aan de stress die hij had, benadrukt de Raad dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Bovenstaande vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift beklemtoont "dat door hem voorgelegde stavingstukken zijnde convocaties naar politie in Grozny juist zijn" en dat het "twee officiële documenten uitgaande van de Tsjetsjeense politie met normale bewijswaarde" betreft, wijst de Raad erop dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval.

Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier door de commissaris-generaal, waarmee verzoeker in zijn verzoekschrift verklaart akkoord te zijn, dat er in verzoekers land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE